

GÜLİN BOZKURT

AŞMAM GEREKEN OKYANUSLAR VAR



DESTEK YAYINLARI: 1080

EDEBİYAT: 332

GÜLİN BOZKURT / AŞMAM GEREKEN OKYANUSLAR VAR

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, yayınevinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Yelda Cumalıoğlu

Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun

Yayın Koordinatörü: Özlem Esmegül

Editör: Özlem Küskü

Son Okuma: Devrim Yalkut

Kapak Tasarım: İlknur Muştu

Sayfa Düzeni: Cansu Poroy

Sosyal Medya-Grafik: Tuğçe Budak - Mesud Topal

Destek Yayınları: Mart 2019

Yayıncı Sertifika No. 13226

ISBN 978-605-311-563-2

© Destek Yayınları

Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul

Tel. (0) 212 252 22 42

Faks: (0) 212 252 22 43

www.destekdukkan.com

info@destekyayinlari.com

facebook.com/DestekYayinevi

twitter.com/destekyayinlari

instagram.com/destekyayinlari

www.destekmedyagrubu.com



Deniz Ofset – Nazlı Koçak

Sertifika No. 40200

Maltepe Mahallesi

Hastane Yolu Sokak No. 1/6

Zeytinburnu / İstanbul



Fırtınalar koparıyorum NEDEN?

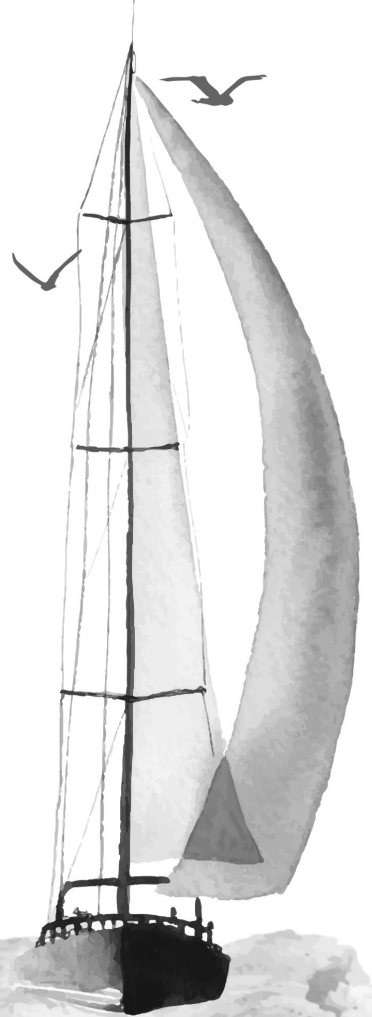
DOLDURMAM GEREKEN KUYULAR VAR.

Terk etmeden bırakıyorum NEDEN?

AŞMAM GEREKEN OKYANUSLAR VAR

Bir kadının her şeyden vazgeçip
okyanusta yeniden doğuş mücadelesi

GÜLİN BOZKURT



İÇİNDEKİLER

Yazar Hakkında	9
Bir Bavula Kaç Hayat Sığar?	11
40 Yıllık Gülin'in Vedası	23
Kendi Adama Yolculuk	38
Kul Kurar Tanrı Gülermiş	51
Bildiklerinden Ne Kadar Eminsin?	68
Dokunulmazlık Zırhı	89
Ders, Sen Öğrenene Kadar Devam Eder	103
Burası Cezayir, Buradan Çıkış Yok!	122
Hiçbir Şey Görüldüğü Kadar Değildir.....	137
Hayattaki En Büyük Engel	146
Okyanusta Kurulan Mahkeme.....	153
Atlantik'in Kalbinde	168
23 Günün Sonunda Kara Yaşamı.....	184
Yeni Bir Hayat	191

Öyleyse Ben de Varım.....	198
Aklımda Köklerim	202
“Ben”e Yolculuk	207
Doğa Kanununu Kendi Belirler.....	216
Okyanusun Ortasındaki Yalnız Kuş	227
Kolayına Rüzgâr	238
Gitmeden Değişmek Mümkün mü?	242
Hayatın Meteorolojisi.....	253
Eve Dönüş.....	264
Son Söz	267
Teşekkürler	273
Balıklarımın Mektup Var	275

*Derslerle dolu 40 yıllık yaşamımdan aldığım
ilhamla gerçek hayat hikâyelerimi kurgulayarak
yazdığım bu ilk kitabımı canım kızlarım,
balıklarım Beril ve Selin'e armağan ediyorum.*

Yazar Hakkında


Kaptan Gülin Bozkurt, üç kız çocuklu Karadenizli bir ailenin ortanca kızı olarak İstanbul'da doğdu. Şişli Terakki Lisesi'ni bitirdikten sonra Marmara Üniversitesi İngiliz Dili ve Eğitimi bölümünden mezun oldu. Kısa süreli İngilizce öğretmenliği denemesinden sonra aile mesleği olan tekstil sektöründe çalışmaya başladı. 2004 yılında hobi olarak başladığı yelken sporunun ilerleyen yıllarda mesleği olmasına karar verip, 2010 yılında Yat Kaptanı ve IYT Bareboat Yelken Eğitmeni oldu. 13 ay süren ilk okyanus aşırı seyirlerini tamamlayıp, 2012 yılında IYT Yacht master Ocean Instructor'lık belgesini alıp, Ekber Levent ile 7 Seas Sailing School yelken okulunu kurdu. Yıllarca açık deniz ve okyanus eğitimleri vererek 6 defa okyanus geçti. Tekneleri Soulmate'te misafir ettikleri yüzlerce denizcinin hayallerine kavuşmasına, tuz kokulu yollarının aydınlanmasına aracı oldu.


2018 yılında doğduğu şehir İstanbul'a; doğada, okyanuslarda geçirdiği ruhsal tekâmülünü, deniz yaşamını ve seyirlerini yazmak, konuşmak üzere geri döndü.

Dört tarafı su ve hava ile çevreli hayatında toprağa da ihtiyaç duyarak bir okyanus seyirinde hayalini kurduğu zeytin ağaçlarına kavuşup, kendi zeytinyağını üretmeye başladı.

Balıklarım dediği iki kız evladı olan Gülin Bozkurt; denizci, çiftçi ve şehirli bir kadın olma üçlemesinin dengesini muhafaza eden; hayat yolculuğunda mutluluğu, huzuru ve keyfi doğa ile birleştirerek insanın doğa ile olan ilişkisini yeniden tanımlayan bir doğa girişimcisidir.

 Gülin Bozkurt

 gulinbozkurt

 gulinbozkurt40@gmail.com

Bir Bavula Kaç Hayat Sığar?

Ben hayatımı mahvetmiş bir kadını. Yıllar boyu inşa ettiğim kariyerimi, sırça bir köşkte koruduğumu sandığım değerimi ve özsaygımı baltalayarak yok etmiş, bu uğurda ağır bedeller ödemiş biriyim.

İkinci kez kurduğum yuvam yine yıkıldı. Evet, Nejat' la... Yani iki kızımın da babası olan Nejat' la yeniden inşa etmeyi planladığım yuva... Boşanalı altı ay oluyor ama köksüzlüğümün geçmişi çok daha eski...

Denizlere gitme özlemim ne zamandır içimde yanan bir ateş gibi. Bu yüzden yeni bir ev tutmadım kendime. Eşyalarımın çoğu hâlâ terk ettiğim bu evde. Bir kısmı kolilerin içinde annemin deposunda, bazıları ablamın evinde... Kimde neyim var hiç bilmiyorum. Hiçbirini aklımda tutacak halim de yok zaten.

Hayatımda her şey yolunda giderken, henüz hiçbir şey bozguna uğramamışken mutlu ailemle birlikte kahvaltı yaptığımız mutlak masasında otuyorum şu an. Kafamda sorular... Gözüm bahçedeki leylandi ağaçlarının nasıl da upuzun olduğuna takılıyor. Aklıma bu eve ilk taşındığımız zamanlar geliyor. Kızlarım daha çok küçüktüler. Bahçenin peyzajı için bile aylarca uğraşmıştım. İtalya'dan tırlar dolusu ağaçlar getirtmiş, mimarımızla büyük bir özen içinde çalışarak toprağa dikmişim. O zamanlar bu ağaçlar gözüme nasıl da seyrek ve kısa görünüyordu.

Ağustos sıcaklığında bir gün kızlar niye klimalı odada oturuyor diye düşünüp içeriye seslenerek bahçeye çağırmıştım onları. Saatlerce eğlenmiştik. Bahçenin her yeri anılarla dolu... Onuncu evlilik yıldönümümüzde harika bir davet bile vermiştik burada.

Çimenlerin üzerine yerleştirilen masalar, yere kadar uzanan bembeyaz ve parlak örtülerle kaplıydı. Işıklandırılmış dallarla, süslü çiçeklerle ve mis kokulu mumlarla ıslıl ıslıl bir gece geçirmiştik.

Yemekleri bir otelden sipariş vermiştim. Daha önce düğünümüz yapılmadığı için, üzerime gelinliği andıran beyaz bir tuvalet giymiştim. Tüm dostlarımızla beraber nasıl da eğlenmiştik geçmişten intikam alır gibi. Partinin sonunda havuza atlayıp geceyi sırlısklam bitirmiştik. Bugün gibi hatırladığım bu sahneler aklımdan gelip geçerken yüzüme buruk bir gülümseme gelip yerleşiyor. Nasıl da içimde kalmış düğünsüz derneksiz evlenmek... Yıllar boyu her gittiğim düğünde sessizce akan gözyaşlarımı hatırladım sonra. Onuncu evlilik yıldönümümüzde verdiğim davet, acılarımı az da olsa hafifletme çabamdı sadece. Oldukça varlıklı bir ailenin gelini olduğum halde şöyle keyfimce gelinliğimi giyip, salınamamıştım kendi düğünümde. Çünkü ben istenmeyen gelindim.

İkinci kez boşanıyor olmamızın bedelini kızlarıma ödetmek istemediğim için, bu kez babalarının yanında kalmalarına karar vermiştim. İçinde buldukları konforlu yaşam standardını ve alıştıkları düzeni tekrar kaybetmelerine gönlüm hiç razı gelmedi.

Madem gitmek isteyen bendim, o zaman benimle birlikte onlara da bedel ödetmeye ne hakkım vardı ki... “Her boşanmada çocuklar ille de annelerinin yanında kalmak zorunda değil ya” diyerek vicdanımı susturmaya çalışıyordum. “Bu sadece toplumsal bir sözleşme” diye düşünüyor, kafamdaki müfrit sesleri susturmak için kendimle savaşıyordum. İçinde bulunduğum şartlar

açısından, çocuklarım için bunun en doğru karar olduğunu kendime tekrarlayarak sakinleşiyordum.

Toplumun onaylamayacağı bir davranışı yapıyor olmanın sorumluluğunu üzerime alıyordum. Aslında evlatlarımı koruma içgüdüsüydü bu. Kimsenin bilmesine gerek yoktu. Kararlarımın nedenlerini biliyor ve onaylıyor olmam yeterliydi. Elbette bütün bunlardan dolayı suçlanan bir kadın olacaktım. Suçlanan bir anne...

Çocuklarım olmadan, özlemleriyle nasıl baş edeceğimi düşünmek içimi yaralıyordu. Bundan sonra yolum deniz, kökleneceğim yerse doğa olacaktı.

Ben düşüncelere dalıp gitmişken büyük kızım Beril, kulağında kulaklık odasında müzik dinliyordu. Küçük kızım Selin yatağının üzerine uzanmış bir Amerikan gençlik dizisi seyrediyordu.

Evdeki yardımcıları ev işleriyle uğraşıyorlar, yemek hazırlıyorlardı. Sanki bu evi hiç terk etmemişim gibi her şey normal akışında devam ediyor gibiydi.

Evin düzenini kurmam yıllarımı almıştı. Salona doğru yürürken “Ben denizlere gittiğimde acaba nasıl olacak?” diye düşünüyordum.

Beril’in “Anne!” diye seslenmesiyle zihnimi toparlayıp, odasına gittiğimde, müzik dinlemeyi bırakmış, çocukluk resimlerinin olduğu albümü açmış beni bekliyordu. Birlikte eski resimlere bakmaya başladık. Kızlarımın en sevdiği şeydi eski mutlu günleri hatırlamak, çocukluk videolarını seyretmek...

Sesimizi işiten Selin de yanımıza geldi sonra. Birlikte albümlere bakarken, sanki ilk defa dinleyeceklermiş gibi heyecanla eski günleri anlatmamı bekliyorlardı benden. Bu eşsiz kareler, tekrar geçmişe götürüyordu beni.

Eski resimlere bakmak onlara eğlenceli geliyordu ama benim için oldukça zordu o günlerin anılarında gezinmek. Aklıma yaşadıklarım geliyordu. Binlerce olay sanki zihnimde su yüzüne çıkmak için savaşıyordu.

Karlar altındaki bahçede Nejat yerde yatarken kızlar babalarının üzerine atlamış, en tepeye de ailemize yavruyken katılan Alman kurdu köpeğimiz Salty yerleşmişti. Mutlu olduğumuz günlerden bir kare.

Hepimizin yüzünde kocaman gülümsemeler asılıydı. Fotoğrafçılık kursuna gittiğim için elimde her zaman makinem olurdu. Böyle güzel kareleri kaçırmayı hiç istemezdim. İyi ki binlerce fotoğraf çekip, bir daha geri alamayacağımız günleri, anları sonsuzlaştırmışım.

Yatağın üzerine dağılan resimleri toparlayıp, kutunun içine yerleştirdim ve çekmeceye kaldırdım. Kızlarımın arkadaşlarıyla programları vardı. Benimse hazırlamam gereken bir bavul... Eşyalarımı toparlamak için biraz daha evde kalmam gerekiyordu. Kızlarımı öperek yolcu ettim ve işime gücüme geri döndüm.

Resimlere bakmak ruh halimi ağırlaştırmıştı. Elimde büyüyen yardımcım Arzu'dan bir Türk kahvesi yapmasını rica edip, salona geçtim. Evimizin yemek masası çok büyük... 14 kişilik... İlk evlendiğimizde oturduğumuz küçük evin masası aklıma geldi. Sadece 4 kişinin oturabildiği yuvarlak, cam bir masaydı. Arkadaşlarımız restorana yemeğe gittiklerinde biz bütçemizi aşmamak için çoğunlukla onlara katılamazdık. Dostlarımız dışarıda İtalyan yemeği yiyeceklerse, ben evde nefis bir makarna mönüsü hazırlardım. Mumlarımız yanar, kendimizi İtalyan restoranında gibi hissederdik. Gençlik oyunları işte... Tam da ilişkilerin beslendiği, kalplerin doyduğu oyunlar. Masamız küçük, yaşantımız küçük ama mutluluğumuz ve huzurumuz büyüktü.

Beril'e hamileliğimin son aylarında eşimin ailesiyle aramızdaki buzlar biraz erimeye başlamıştı. Kızımın doğumuyla ara sıra görüşür olmuştuk. Dört gözle beklediğim bu barışma, aslında ne bana, ne evliliğime, ne de yuvama huzur getirecekmiş, o günlerde bilmiyordum elbette.

Bir akşam bu büyük masada eşimin ailesine yemek hazırlamış, onları misafir etmiştik. Yemek yapmak hep hoşuma giderdi. Hazırladığım sofralara ve mnme çok zen gösterirdim. Yine o akşam soframa da yemeklerime de çok titizlenmiştim. Mutfakta tabakları hazırlıyor, masaya götürmeleri için Arzu ve Emine'ye veriyordum.

Hiç unutmuyorum, başlangıç için ıspanaklı krepin üzerine domates soslu bir yemek hazırlamıştım. Kayınvalidem, onun iki bekr kız kardeşi ve eşimi büyüten demirbaşları Gl Hanım sofrada yerlerini çoktan almışlardı. Ben onlara "Kadınlar Dörtlüsü" adını takmıştım. Eşimin ailesindeki bu önemli kadınlar yemeklerimi yedikçe şüphe dolu bakışlarını üzerimde gezdirerek, bunları benim yapıp yapmadığıma ikna olmaya çalışıyorlardı. Gndzden bir aşının gelip yemekleri hazırladığına ve benim gereksiz yere avuç dolusu paralar harcadığıma inanıyorlardı. Zaten en başından beri bu aileye katılma nedenimin para olduğuna tüm kalpleriyle inandıkları için evlatlarını sevdiğimden dolayı evlendiğime asla ikna olmamışlardı. Ne yaptıysam kocama olan sevgime inandıramadım onları. Hatta bir sonraki buluşmamızda kayınvalidemin evindeyken aynı krepten yapmamı isteyip beni test etmeye bile çalışmışlardı. Yapamayacağımı görmek, beni zor durumda bırakmak ve yalanımı ortaya çıkarmak onları epey eğlendirecekti. Ama istedikleri gibi olmadı tabii. Krepi havalara fırlatarak tavada döndürüp şovumu bile hakkıyla sergileyerek nefis bir yemek koymuştm tabaklarına...

Bitmek bilmeyen kendimi ispat çabalarım şimdi bir de açılığım eklenmişti. “Hepsine gününü gösterdim” diye yüreğimin yağları erirken, kendi özsaygımı ne denli zedelediğimi çok sonra fark edecektim.

Neden? Neden sürekli kendimi ispat etmek istiyordum? Neden kendime güvenip “Siz yemekleri benim yapmadığıma inanmayı tercih edebilirsiniz, ancak ben bunu size kanıtlamak zorunda değilim” diyemiyordum? Neden hep gözlerine girmek ve yıldızlı pekiyi almak istiyordum? Neden kendimi saçma bir savaşın içine atmıştım?

Bugün bu sorunun cevabı gayet açık benim için.

Korkuyordum...

Onların huyuna suyuna gitmezsem o çok alıştığım maddi imkânlarımızı elimizden alacaklar diye korkuyordum. Hem de çok korkuyordum... Onların koyduğu sınırları aşarsam mağdur edileceğimizden korkuyordum. Çocukken babamın eline bakmaktan çekinen ben, şimdi onlara mı muhtaç kalmıştım?

Çocuk yaşlarımda pazar günleri ara ara tüccar terzi olan babamın işyerine gider, dikiş makinesinin ayağına zar zor parmak ucumu dokundurarak çalıştırıp, elime geçen kumaşları birbirine dikerek eklerdim. Akşamüstü makinenin tablasının altındaki çekmeceyi heyecanla açar, Allah Baba'nın bana gönderdiğine inandığım parayı alırdım. Yıllar sonra bu parayı babamın koyduğunu öğrensem bile, çalışıp kazanma dürtüm küçük yaşta bedenime girmiş, hazzını tattırmıştı. Daha o günlerden biliyordum çalışmanın ve kazanmanın bana iyi geldiğini. Ancak unutmuştum işte. Rahatı ve lüksü görünce, ailede çalışmayan gelin makbul olunca çok gerilere atmıştım bu hazzı. Sadece bu duygumu değil ki çocukluğumda yaşadığım beni kamçılayan nice duygumu da

yok etmiştim. İş hayatıma sahip çıkmadığım ve kendimi bağımlı, muhtaç hale soktuğum için kendime çok kızılıyordum.

Evde neredeyse her sabah annemle babamın konuşmalarına şahit oluyordum.

“Ahmet eve para bırakabilir misin?”

“Dün vermiştim. Ne oldu?”

“Onu kapıcıya verdim. Bugün ekmek ve gazete parasını da vermem lazım” diye hesap veren annemi ve homurdanan babamı izliyordum.

Baban da olsa, eşin de olsa “eline bakmak, muhtaç olmak duygusu” benim çok önemli çocukluk travmalarımdan biriydi.

Kızlarımla ne eşleri, ne de babalarının maddi imkânlarına sırt dayamadan; en üretken yıllarında konforun büyümesine kapılmadan ayakları üzerinde duran genç kadınlar olabilmeleri için çalışmaları, üretmeleri artık onlara bırakacağım en kıymetli mirasım olsun istiyordum. Bunun başlangıcını da kendi yaktığım ateşle ancak şimdi yapıyordum.

Bunları düşünürken hem kalbimi, hem de kahvemi buz gibi yapmıştım. Akşamüstü olmuştu. Artık eşyalarımı alıp, ablamın evine geçmem gerekiyordu.

Evde bavullarımın sıra sıra istiflendiği odaya girdim. Çoğunlukla siyah renkte, sert, tekerlekli, fermuarını açınca iki katı kadar büyüyen onlarca çeşit bavul vardı.

Dünyanın dört bir yanında bana eşlik etmiş, kaldırım taşlarında tıkrıtlarıyla arımdan sürüklenmiş ve gizli bölmelerine bile sığdıramayacağım kadar çok hikâyenin zoraki yoldaşları... Beni hiç yalnız bırakmadınız. Uzun gezilerimde üçünüzü beşinizi yanıma alıp yola koyduğum zamanlarım oldu. Kat kat giysilerimi, renk renk ayakkabılarımı, günün çeşitli saatlerinde kullanmak

üzere seçtiğim çantalarımı bağrınıza bastınız. Ama bu sefer kalabalık bir kadroyla yola koyulmayacağız. Bu sefer farklı... İçinizden birini seçmem gerek.

Teknedeki dar alanda depolamaya uygun olacağını düşündüğüm için sosis biçimli bir çanta almaya karar verdim. Çantayı yatağın üzerine koydum ve giyinme odamın dolap kapaklarını açtım. Hem vedalaşıyor, hem teşekkür ediyordum. Askılarda duran onlarca kıyafet, son derece kadınsı, şık ve ütülüydü. Neredeyse tüm ayakkabılarım topuklu ve rahatsızdı. Yeni başlayacak doğal yaşamım için kullanabileceğim ne kadar da az eşyam vardı.

Seçeneklerin dar aralığında giriştiğim kıyasıya mücadelede, yeni yaşamıma eşlik edecek kıyafetlerin izlerini sürüyordum. Spor salonuna üye olurken aldığım bir takım eşofman, iki üç şort, birkaç tişört, çantanın dibini boyladı bile.

Başka?

Başkası yok. Henüz doğal yaşama tam anlamıyla uyumlu bir canlı bile değilim. Dahası hayatta kalma pratiklerim bile tamamlanmamış. Şehir insanının modern savunma silahlarının hiçbirinin çalışmayacağı, fazla nemden paslanacağı, işlem dışı kalacağı bir hayata geçiş yapıyordum. Okyanusta nasıl hayatta kalınır çok da fikrim yok. Yelken ve denizcilik bilgilerim, bir süredir aldığım daha çok teorik eğitimlerden ibaret. Şimdi ise önümde büyük bir eşik var. İhtiyacım olan hayatı kurmak ve kendimi bulmak için okyanuslar aşmam gerek.

Hemen yanımda açık duran dolapta bana bakan burnu açık siyah Louboutin ayakkabıma, Gucci terliklerime, kırmızı renkli satenden Dolce & Gabana elbiseme dalıyor bakışlarım.

Gece gezmelerimin, hafta sonu brançlarımın, herkesin sızmadığı özel davetlerin, lüks restoranların, havalı mekânların